

Župnijski list PETROVO PISMO

Oktober 2026

Ko se naš kraj spremeni

Včasih nas kakšen dogodek prisili, da se ustavimo in pogledamo širše. Ne samo na tisto, kar se je zgodilo, ampak tudi na to, kar se dogaja že dlje časa. Letošnja žegnanjska nedelja v Suhadolah me je ponovno spodbudila k razmišljanju o tem, kaj se dogaja z našim krajem in življenjem v njem.

Kot župnik sem se v preteklih letih prilagajal različnim dogodkom. Zaradi velikih športnih prireditev sem celo predstavil sobotno večerno mašo iz župnijske cerkve na podružnico v Mostah, saj sem razumel okoliščine in želel omogočiti dostop tako obiskovalcem prireditve kot vernikom. Če živimo skupaj, se moramo znati prilagajati drug drugemu. Toda prilagajanje ne more biti vedno samo enostransko. Tudi mi imamo pravico pričakovati spoštovanje, pozornost in uvidevnost.

Komenda danes ni več takšna, kot je bila nekoč. Postala je prepoznavna tudi ►

zaradi kolesarstva in našega rojaka Tadeja Pogačarja, na kar smo zelo ponosni. Ljudje prihajajo, ker želijo spoznati kraje, povezane z njegovo življenjsko potjo. Ob tem pa prihaja tudi več prometa, avtomobilov, prireditev in različnih prometnih posegov. Tudi kmetijska sejma sta del našega kraja, vendar za domačine pomenita več prometa, hrupa, zastojev in sprememb vsakdanjega življenja.

Naš kraj ni samo prireditveni prostor. Tukaj ljudje živijo. Zato je razumljivo, da se ob velikih dogodkih včasih počutijo odrinjene. Toda ali je nenehno pritoževanje rešitev? Mislim, da ne. Če bomo vsakega obiskovalca, avtomobil ali prireditev doživljali samo kot motnjo, bomo videli predvsem tisto, kar nam jemlje, ne pa tudi tistega, kar našemu kraju prinaša.

Zato potrebujemo drugačen pogled. Sprejeti ne pomeni, da moramo vse odobriti. Pomeni priznati, da se je naš kraj in družba spremenila. Nedelja za mnoge danes ni več to, kar je bila nekoč. Šport, rekreacija, sejmi, izleti in različne prireditve so postali del življenja. Kristjani si pred tem ne smemo zatiskati oči.

Toda ob tem se moramo vprašati, kaj pa naša nedelja. Če za družbo kot celoto ni več sveta, ali je sveta še za nas? Ali bomo zaradi tega, ker se moramo danes za dostop do cerkve morda bolj potruditi kot nekoč, nehali hoditi k maši? Da bomo rekli: »Saj se ne da, preveč je prometa. Ni parkirišča.« Ali pa bomo rekli: »Maša mi je pomembna, zato bom našel pot.« To je morda eden največjih izzivov našega časa. Ne moremo pričakovati, da bo svet okoli nas sam od sebe varoval našo vero. Pokazati moramo, da jo bomo varovali mi.

Že stari Rimljani so poznali izraz kruha in iger. Človek potrebuje razvedrilo, druženje, šport in doživetja. Šport sam po sebi ni nič slabega, saj ljudje potrebujemo gibanje, naravo, veselje in druženje. Toda človek potrebuje še nekaj drugega: smisel, tišino in Boga. Potrebuje prostor, kjer ni samo gledalec, tekmovalec ali obiskovalec dogodka, ampak je preprosto človek. Prav zato ima vera (župnija) še vedno svoje mesto.

Ne smemo tekmovali s svetom. Ni treba postavljati molitve proti kolesarjenju, sv. maše proti sejmu ali vere proti športu. Človek lahko kolesari in veruje,

obišče sejem in gre k maši, ima rad šport in ljubi Boga. Problem nastane takrat, ko v skupnem prostoru ne znamo več upoštevati drug drugega.

Zato imamo tudi mi kot verniki in župnija pravico povedati svoje. Imamo pravico do miru, obvoznih cest, dostopa do cerkve in pokopališča ter do tega, da se pri načr-

tovanju velikih dogodkov pomisli tudi na domačine. To ni nestrpnost in ni nasprotovanje športu, obiskovalcem ali organizatorjem. To je odgovorno sodelovanje v skupnosti.

Tudi sam razumem odgovornost organizatorjev, občine in policije ter vem, da ni mogoče vedno zadovoljiti vseh. Prav zato je potreben dialog. Ko zaradi velikega dogodka ljudem onemogočimo običajne poti do doma, cerkve ali drugih pomembnih krajev, je toliko pomembneje, da obstaja pripravljenost prisluhniti in iskati rešitve. Ne pričakujem privilegija, pričakujem pa spoštovanje, pozornost in uvidevnost.

Morda rešitev ni v tem, da bi bilo manj dogodkov, ampak da bi bili bolje načrtovani: da je zagotovljen obvoz, da je mogoče priti do doma, cerkve in pokopališča ter da se upošteva ljudi, ki tukaj živijo.

Naša naloga ni, da se vrnemo v preteklost. Časi so se spremenili in tudi župnija živi v novem svetu. Toda pri tem ne smemo pozabiti, kdo smo: na naše cerkve, podružnice, pokopališče, župnijsko skupnost, nedelje in našo vero. To ni samo preteklost, ampak dediščina, ki smo jo prejeli in jo bomo predali naprej.

Morda moramo danes svojo vero živeti bolj zavestno, osebno, pogumno in odprto. Če je nedelja za nas Gospodov dan, naj bo to vidno. Če nam je sv. maša pomembna, naj bo to razvidno iz naše življenjske drže. Če je treba do cerkve peš, bomo šli peš. Če moramo parkirati dlje, bomo parkirali dlje. Če se moramo zaradi prireditve prilagoditi, se bomo prilagodili. Toda hkrati bomo spoštljivo povedali, da si želimo spoštovanje in upoštevanje dejstva, da ne moremo biti ujetniki v lastni hiši, ker so zaprte ceste in ni obvoza. ►

To dvojje gre skupaj: prilagodljivost in pokončnost, razumevanje drugih in skrb zase, strpnost in jasnost. Morda torej zaprta cesta ni bila samo neprijetnost, ampak tudi priložnost za vprašanje o tem, kakšen kraj postajamo. Kakšno družbo gradimo? Ali znamo živeti drug ob drugem in spoštovati različne potrebe?

Vesel sem, da je naš kraj prepoznaven, vesel sem športnikov, mladih, sejmov in ljudi, ki se srečujejo in veselijo. Toda vesel sem tudi naših cerkva, ljudi, ki prihajajo k maši, družin, mladih, ki iščejo Boga, in vsakega človeka, ki vstopi skozi cerkvena vrata in išče nekaj več.

Zato si želim, da bi znali živeti skupaj.

Naj bo v našem kraju prostor za šport in molitev, za sejem in nedeljsko mašo, za obiskovalce in domačine, za hrup in tišino, za gibanje in umiritev, za telo in duha. Človek namreč potrebuje oboje. In morda je prav naša naloga, da v času, ko je okoli nas vse hitreje, glasneje in bolj polno, ohranimo tudi nekaj prostora za tisto, kar človeka ustavi: za nedeljo, skupnost, tišino, hvaležnost in Boga.

Kakšen kraj želimo zapustiti svojim otrokom: kraj, v katerem je prostor za vse, ali kraj, v katerem se morajo eni umakniti, da imajo drugi svoje mesto?

Cristian Balint, župnik

Napovednik

- V četrtek, 1. oktobra, bo ob 10.30 sv. maša v DSO Komenda.
- V petek, 2. oktobra, bo obisk bolnikov na domu.
- V petek, 2. oktobra, bo po sv. maši adoracija pred Najsvetejšim.
- V nedeljo, 4. oktobra, obhajamo rožnovensko nedeljo. Ne pozabite na molitev rožnega venca v družini. Predragi, lepo vabljeni k molitvi rožnega venca v našo cerkev vsak dan pol ure pred sv. mašo.
- Verouk za mlade (mladinsko srečanje) je vsak petek (razen v času počitnic in praznikov) po večerni sv. maši.
- V torek, 6. oktobra, bo po sv. maši srečanje biblične skupine. Vabljeni!
- V nedeljo, 11. oktobra, bomo praznovali žegnanjsko nedeljo. Nabirka bo namenjena za našo župnijsko cerkev.
- V nedeljo, 18. oktobra, bo pri sv. maši ob 10. uri predstavitev birmancev župnijskemu občestvu.
- Češčenje Najsvetejšega je vsak četrtek eno uro pred sv. mašo in vsako nedeljo pol ure pred deseto sv. mašo. Vabljeni k molitvi za družine, nove duhovne poklice in namene, ki jih nosite v svojih srcih.
- Krščevanje je vsako nedeljo po deseti sv. maši. Prijave v župnijski pisarni. Botri, če so iz druge župnije, naj poskrbijo za potrdilo pri domačem župniku.
- Priložnost za sveto spoved v župnijski cerkvi je pred vsako sv. mašo, na željo pa tudi ob drugih priložnostih. Vabljeni!